

ТЕОДОР ДРАЙЗЕР РЕДЖАЙНА С.

Превод от английски: Вера Стоименова, 1984

chitanka.info

Сякаш напук на всеобщо проповядваната нравственост вниманието ми неведнъж са приковавали лишени от морал люде, които съвършено загърбват здравите принципи, определящи религиозното или етично поведение на останалите; люде, които постоянно оскърбяват с държанието си общоприетите норми. Как живеят тези хора? Какъв е техният край? Дали е истина, че ако си като тях — ако пренебрегваш типичните за мнозинството взаимни компромиси — животът ти няма да е така гладък, както на онези, които съблюдават правилата?

Доколкото можах да разбера, Реджайна С., героинята на тази история, никога не им се бе подчинявала. Тя остана незасегната от обвързващите, сплотяващи много семейства и приятели чувства и нежности. Според един от приятелите ѝ тя бе жертва на неизлечима страст не толкова към мъж (който обаче случайно се оказа в центъра ѝ), колкото към собственото си самоутвърждаване. Четете и преценете. За мен тази жена бе и си остава загадка. Може и за вас да остане такава, а може и да я разберете.

За пръв път я видях на едно наглед разпуснато гости, а всъщност — най-обикновена нощна фиеста в дома на млада кинозвезда. Неколцина от присъстващите играеха карти, други седяха около масата и пиеха, а когато им дотегнеше, преминаваха в по-големия салон да потанцуват под звуците на грамофона или пианолата. Сипеха се закачки, шеги, смях, всякакви злословия и хапливи подмятания, избухваха и глупави пререкания — изобщо... приятно прекарване.

В разгара на веселието, някъде към единадесет и половина-дванадесет часа, като свеж полъх в стаята стремително нахлу едно момиче и веднага привлече вниманието ми. Беше висока и тъмнокоса, с матово лице, големи, интересни и, бих казал, неспокойни очи. Тя носеше, според тогавашната мода, дълга, широка пелерина и шапка, която подходеше на овала и тена на лицето ѝ. Мисля, че от пръв поглед всеки би я преценил като модерна, обиграна и навярно умна девойка. С безцеремонна привичност тя захвърли пелерината и шапката, приглади със замах косата си и възкликна:

— Ехааа! Колко се радвам, че пак съм тук, честна дума!

— Какво си се разбързала така, миличка? — закачливо я попита едно момиче.

— Реджайна, ти наистина нахълтваш като мартенски вятър. У вас май нямате врати, а? — вратата на коридора зееше.

— О, стига! — отговори тя. — Ще ми дадете ли нещо за пиене? Само да знаете как съм стигнала дотук. До четири и половина въобще нямах намерение да идвам, после набързо напъхах това-онова в една чанта и хванах влака в пет и половина. А как пътувах! Дори не си платих билета!

Тя отиде до масата, взе си чаша, напълни я, изтича до съседната стая, за да поздрави картоиграчите, после се върна в хола, видя някакъв познат и го покани на танц. И те се присъединиха към въртящите се из стаята двойки.

Попитах за нея момичето, което седеше до мен, и научих, че Реджайна била дипломирана медицинска сестра и работела като старша в една частна болница във Вашингтон. Повече нищо не можа да ми каже. Но късно вечерта, след като повечето гости си бяха отишли и останаха само малцина, доста близки с Реджайна, тя се впусна да разказва оживено как, след като решила да дойде в Ню Йорк и нямала достатъчно пари, отишла на гарата във Вашингтон с твърдото намерение да подмами някой мъж, без значение какъв (само че тя не се изрази така направо), за да ѝ плати билета. Намерила такъв субект, той, разбира се, си въобразил, че тя търси авантюра, побъбрила си любезно с него, а когато пристигнали на нюйоркската гара, извинила се и казала, че отива до тоалетната. Изчакала, докато той се зазяпал в някаква витрина на гарата, измъкнала се незабелязано с чантата в ръка и дотичала направо тук.

— Надявам се, че вече никога няма да попадна на него — каза тя в заключение.

За жена на такава отговорна служба, макар да бе млада и привлекателна, това бе поразяващо хладнокръвна постъпка. Нима е възможно да има такива лекомислени, неуравновесени старши сестри? Нима такива управляват нашите болници? Бог да закриля горките пациенти! Бях озадачен и няколко дена по-късно запитах за нея мис Редмънд, една моя позната, която влизаше в числото на приятелките ѝ.

— А, Реджайна ли? — равнодушно каза тя. — Дълга история... Със сестра ми я познаваме от Вашингтон. Понякога изглежда малко смахната, но съвсем не е такава. Напротив, твърде умна и способна е.

Не бихте допуснали, че има специалност химия и бактериология, нали?

— Да, наистина, не бих допуснал.

— Но е така. До миналата седмица беше старша сестра в една неголяма болница във Вашингтон. Има си тук един хирург, в който е влюбена, но сега са скарани и предполагам, че е дошла, за да се сдобрят.

— Да... но все пак тази история с билета? Нима не е могла да си го плати?

— Разбира се, че е могла. Само че това е нейният стил. Предпочела е да накара друг да ѝ го плати — само заради номера. Ето, такава е Реджайна. В някои отношения е напълно лишена от скрупули и чест.

— И все пак тя е очарователна.

— Дори много. Само че всъщност за никого не я е грижа. Но засега не мога да ви разкажа повече. Историята е твърде дълга.

С това въпросът приключи.

Но убийте ме, от ума ми не излизаше случката в апартамента, самата Реджайна и тази невъзмутима, нагла история с билета, разказана с такова безочие. Разбира се, всички наоколо ѝ бяха близки приятели, но все пак възможно ли е с такова равнодушие да излага на показ себе си и своите постъпки?

Няколко седмици по-късно бях на гости у мис Редмънд. На вратата се позвъни и след малко влезе — или по-скоро нахлу — същата Реджайна, този път облечена спортно, много весела, пролетно свежа. Задъхана ни уведоми, че е с Уоли (споменатия хирург) и че били тръгнали на разходка с колата към една гостилничка нагоре по брега на Хъдсън. Не желаем ли да дойдем с тях? Навън било толкова хубаво, чудесна нощ за разходка с кола!!! Отново ми направиха впечатление жизнеността и устрема ѝ, тази нейна едва ли не дразнеща енергичност, която явно не я оставяше на мира нито за миг. Дори докато говореше, тя сновеше из стаята и бърбеше за разни известни и на мис Редмънд истории. Мис Редмънд обаче нямаше настроение за разходка с кола. Някоя друга вечер — може би. Реджайна изхвъркна навън и това бе всичко. Заинтригуван от посещението ѝ и все още изпълнен със спомена за изоставения на гарата мъж, аз попитах:

— Заради онзи Уоли, хирургът, ли се върна?

— Да-а. Назначил я отново за старша сестра в една тукашна болница. Тя и по-рано работеше там, но напусна. Двамата непрекъснато се карат, или по-точно тя се кара. Отнася се с него като с куче. Не знам защо я търпи. А сега се върнала — или поне така разправя, — понеже не можели да се справят без нея.

— Напълно го разбирам този хирург — та тя е такова жизнено и темпераментно момиче...

— Тя наистина е жизнена и темпераментна. Понякога е направо като дива котка. Но аз не я харесвам особено много. Твърде хладна и жестокосърдечна е. Ако нещо ѝ доставя удоволствие, то е да си играе с хората, най-вече, когато ѝ хрумне. Няма чувство за отговорност, нито пък доблест. Но това си е тяхна работа — и мис Редмънд замълча.

Наистина бях заинтригуван от това необикновено момиче и постепенно изкопчих от Мари следния откъс от собствения ѝ живот: „Живеех със сестра си във Вашингтон, когато се запознах с Реджайна. Сам видяхте колко е привлекателна, нали? Тя беше винаги елегантна и с очевидно вродени, неподражаемо изискани обноски. Такива обноски не се придобиват. Макар да е само със средно образование, езикът ѝ бе безупречен. Твърдеше, че произхожда от много добро семейство от Вирджиния. Споменаваше, че баща ѝ имал буен нрав и се отнасял така грубо с майка ѝ, че тя умряла от често срещаното сред южняците съкрушено сърце, когато Реджайна била на около годинка. Семейството се разпаднало и децата, две момчета и две момичета, били настанени у различни роднини. На Реджайна ѝ липсваше каквото и да е семейно чувство — обяснявах си го с това, че толкова дълго е била откъсната от своите. Сестра ѝ живееше във Вашингтон при една леля, но Реджайна не ѝ обръщаше никакво внимание. Наричаше я скучна и тъпа, докато самата тя обичаше да танцува до зори и се промъкваше или измъкваше от болницата в шест часа сутринта по спасителната пожарна стълба. Не зная къде бяха братята ѝ, съмнявам се, че и тя знаеше. Баща ѝ живееше в Нюарк, но никога не се срещаха, нито пък си пишеха. Тя беше съвсем сама и веднага, щом завърши курса за медицински сестри, си нае едностаен апартамент с баня и го обзаведе с изящни плетени мебели, като възнамеряваше да си изкарва хляба с гледане на болни. Както повечето южняци, Реджайна така обичаше работата, че можеше да я зареже и най-спокойно да заспи. Един долар да имаше, напълно забравяше болните.

Запознах се с нея, тъкмо когато беше наела апартамента и, така да се каже, навлизаше в живота. По време на стажа си се беше влюбила в един млад хирург от болницата, докато той, струва ми се, не беше кой знае колко увлечен. Типично амбициозно докторче, младо и напористо, той бе решен да не следва утъпкания от колегите му път. Мислеше си, че вече е постигнал големи успехи в хирургията, и повъзрастните му колеги го гледаха със значително безпокойство... Редно беше между лекарите и сестрите в болницата да не се завързват връзки и макар Реджайна да се славеше с незначитане на каквито и да е правила, то с това правило тя (или може би той...) очевидно се съобразяваше: освен размяна на погледи и скришно стискане на ръце помежду им като че ли нямаше нищо повече. А по схватливост, вещина и редица други качества тогавашната Реджайна стоеше с доста степени по-горе от едно обикновено момиче. Мислите и мечтите ѝ хвърчаха нависоко и това в никакъв случай не бе поза. А младият и многообещаващ доктор бе насреща — само да искаше, той можеше да ѝ осигурява работа, а евентуално и да се ожени за нея...

Само че флиртът съвсем не се разви според нейните очаквания. Вместо да хлътне безумно (както тя се надяваше), този така привлекателен хирург водеше обсадата по друг начин, но тъй като постоянно бе отблъскван, накрая се ядоса и я остави, като заяви, че никога няма да се върне. Това беше началото на края на Реджайна и на вярата ѝ в романтичната любов. Седмици наред тя не се показваше от дома си — и ден, и нощ очакваше своя идол: седеше до телефона, крачеше из стаята, плачеше, беснееше, пушеше и чакаше да се обади — напразно. Вероятно изпитанието постопи гордостта ѝ, тъй като накрая тя му позвъни и заяви, че не може да живее без него.

Да знаете само колко горда бе Реджайна! Можете да си представите какъв горчив хап бе това за нея. Резултатът — една нова, може би пет-шест месечна любовна история, и толкова. Истината бе, че нейният хирург пет пари не даваше за нея. Той бе вгълбен единствено в кариерата си и впоследствие наистина успя, докато за нея краят бе лош. Неочаквано се оказа, че е и уволнена. Където и да позвънеше — в кабинета или в дома му, него все го нямаше. Тогава тя започна да се разхожда бавно покрай кабинета му, спираше се на улицата да поиграе с кучето му или да завърже връзките на обувките си, които, кой знае как, винаги се развързваха точно пред дома му.

Започна да ходи и в болницата, където беше работила, с надеждата да го види, но той редовно успяваше да ѝ се изплъзне. Доколкото знае, тя никога повече не успя да се срещне с него, дори и служебно.

Докато седеше и чакаше да ѝ се обади, тя отказваше на всички предложения за гледане на болни и преживяваше само от спестяванията си. Така че скоро последваха настоятелни напомняния за неплатения наем и вноските за мебелите. Двете със сестра ми ѝ предложихме да се настани в нашето апартаментче, докато се оправи, но скоро (макар да бяхме така приятелски настроени към нея) ни стана ясно, че на нея вече всичко ѝ е безразлично. Мисля, че по това време се промениха и ожесточиха възгледите ѝ за живота и мъжете.

У нея не се забелязваше ни най-малка следа от предишната живост. Явно оценяваше сигурното убежище, което ѝ предоставяхме, и все пак ми се струваше, че гледа на нас само като на временен пристан. Тогава излезе на мода песничката: «Доволен си, надявам се, сега, че стори с мен това.» Отделихме пари и купихме плочата. Реджайна я слушаше с часове, просълзена, и мислеше за изгубената си любов.“

Тук някой прекъсна разговора ни, но по-късно, при други случаи, научих продължението на историята. Ето ви я, последователно изложена.

В живота на сестрите Редмънд нямало място за униние. Млади авантюристички от неизвестен произход, без състояние, те били олицетворение на многобройните, почти или съвсем лишени от строги, устойчиви морални принципи, изследователки на големите градове.

След часовете в държавната кантора вечер се отдавали на развлечения. И тъй като били млади и привлекателни, домът им се превърнал в средище на мъже със солидно положение, поклонници на театъра, картите, танците и ресторантите. Много скоро един от тях, виден политик, с голяма тежест в кулоарите на Конгреса, започнал да ухажва Реджайна. Както всички други гости на сестрите, и този не възнамерявал нито да се жени, нито да поддържа дълготрайна връзка, а Реджайна от своя страна, поради някакъв традиционен романтизъм или непорочност, (както може да се стори на хората от средните класи), се стремяла не толкова към любов до гроб, колкото към всепоглъщащата страст на избаника си. А после, дали поради някакъв неочакван похват в нрава на този човек и в подхода му към жените въобще, дали поради някакво обещание от негова и измамни надежди

от нейна страна, но тя най-неочаквано започнала да изпитва силно отвращение от него. И Реджайна вероятно преживяла второто голямо разочарование в живота си. Във всеки случай този път се снабдила с пистолет и заявила, че ще го убие. Една от сестрите го предупредила и той успял да избяга, а Реджайна, съвсем обезсърчена, решила да застреля себе си. За щастие — или както по-късно станало ясно, за нещастие — един от приятелите ѝ се намесил и катастрофата била предотвратена. Накрая Реджайна заявила съвсем хладно, че отсега нататък и завинаги си е разчистила сметките с мъжете. Не те ще я използват вече, а тя тях. Да му мислели!

Това решение спомогнало поне за известно време да се подобри както материалното, така и душевното ѝ състояние. В търсене на някакъв изход се записала в курсове по химия, физиология и бактериология. А за да може да ги следва, се стегнала и работила като приходяща сестра. Писала и на баща си (макар че изглежда не изпитвала към него и най-малко уважение, камо ли обич) и го помолила да ѝ отпусне назаем малко пари. За нейно голямо учудване той ѝ изпратил няколкостотин долара. И тя отишла в Ню Йорк за две години. Когато се появила отново във Вашингтон при приятелите си, вече била дипломирана специалистка и работела като старша сестра в малка нюйоркска болница. Била назначена заради способностите си, напълно заслужено, а човекът, чиято дума натежала най-много, бил един млад лекар на име Уолтър ла Грейндж, Той бил главен консултант и хирург в болницата, между другото и един от основателите ѝ.

Години наред бях близък с тази компания и можах да опозная доста добре Ла Грейндж. Той беше от онези сдържани и практични лекари, изгубили почти всякакви илюзии покрай работата си. Все пак той се стараеше да нагоди етичните си принципи към професионалните догми. Не се и съмнявам, че бе доста способен — най-малко всячески се стараеше да бъде в тон с всичко, което означава напредък и компетентност в специалността му. Освен това имаше приятна външност, бе учтив и любезен — с две думи, мил и приятен човек. По това време живееше заедно с майка си, сестра си и брат си в една старовремска, каменна къща в района между Медисън авеню и Осемнадесета улица. Имаше си кола, клуб и изобщо всички придобивки на човек с претенции. Но скоро след като се запозна с Реджайна, спокойният му начин на живот бе нарушен. Както сам ми

призна, искало му се да бъде почти през цялото време с нея. Енергична, интересна и темпераментна, тя била на всичкото отгоре и добра в професията си — следователно можела да му бъде и полезна. Вярвам, че ако Реджайна бе по-друга, не така склонна да си го изкарва на мъжете заради предишните злочестини, Ла Грейндж щеше да се ожени за нея. Той не бе от типа на заклетите ергени.

Наскоро след като Реджайна дойде да покани мис Редмънд на разходка с кола, случайно попаднах в апартамента, в който живееше с Ла Грейндж. По-скоро той не живееше там, а прекарваше повечето от свободното си време и денем, и нощем. Това бе партерен апартамент на една от малкото сенчести улици в горната част на Манхатън, близо до болницата, в която Ла Грейндж бе главен лекар. Апартаментът не бе нито обзаведен, нито мебелиран с кой знае какъв вкус. Веднага правеше впечатление, че това е място, предназначено за развлечения — място за хора на живота. Независимо от присъствието на Ла Грейндж и един негър слуга, който по цял ден тичаше с всевъзможни поръчки, очевидно бе, че този дом е небрежно поддържан и повърхностно почистван. Много често, особено когато Ла Грейндж го нямаше, се забелязваха следи от спонтанни обеда, вечери или среднощни закуски. Непрекъснато влизаха и излизаха гости — любители на безредния, бохемски живот: все хора от литературните, художествените и театралните кръгове. Тук се уреждаха какви ли не забавления. Често се прекаляваше с алкохола. А вероятно и с опасни наркотици. Но не покварата, нито пък разпалването на неутолими страсти бе целта на тези забавления. Доколкото си спомням, разговорите обикновено бяха за невежеството и простодушието на другите. Наричаха ги „загубеняци“, „глупаци“, „плебеи“, „пролетарии“ и други подобни — изобщо приказки съвсем не по моя вкус. Но какво да се прави? Младостта си иска своето. Ла Грейндж рядко оставаше на тези сбирки. Беше твърде консервативен, а може би и предпазлив, та изглежда малко се боеше от често неизбежните за подобни забави компромиси от социално и морално естество. Както често съм си мислел, не беше изключено той и да не знае за повечето от тях. Във всеки случай той присъстваше рядко.

От всичко това обаче не трябва да съдите, че Реджайна гледеше през пръсти и занемаряваше болничните си задължения или сърдечните отношения с Ла Грейндж. По-скоро колебливостта и

несигурността на отношението му към нея я караше да страда и тя търсеше утеха в шумните сбирки, за да му докаже, че той в никакъв случай не е господар на чувствата ѝ. А всички единодушно твърдяха, че тя била най-способната старша сестра, каквато някога е имала болницата — при това го чух дълго след като бе напуснала и отношенията ѝ с Ла Грейндж бяха вече коренно променени. Вършеше работата си спокойно и акуратно. Когато и да се отбиехме в нейната светая светих, винаги я сварвахме, погълната от задълженията си да дава заповеди, наведена над бюрото, и да разрешава бързо и решително всевъзможни малки проблеми: „На болния в седма стая до утре на обед да не се дава нищо освен малко мляко. Операционна «Б» веднага да се подготви, да се стерилизират всички инструменти! Ще оперира доктор О. Болният от осемнадесета стая може да се прехвърли в шеста.“ За миг не спираше да се разпорежда. Ако бяхме дошли, за да я изведем, и поканата ни я заинтригуваше, тя нареждаше на някоя сестра:

— Мис Х., аз излизам. Заместете ме, моля. Ако болният на доктор К. дойде, настанете го в трета стая. След 3 часа направете инжекция на болната в десета — но само ако не спи. Аз ще позвъня или ще се върна към дванадесет — и тя намяташе дълга, широка синя пелерина, и ако имаше нужда да се преоблече, тръгваше към апартамента си. Обичах да я гледам как спове насам-натам. Имаше вид на човек, който се наслаждава на живота.

Но трябва да призная, че въпреки цялата тази работоспособност и жизнерадост аз не я харесвах особено много. Тя бе загадъчна, вгълбена и недостижима. А освен това като че ли никога нищо и с никого не споделяше. Предпочиташе да живее затворена в себе си. Доколкото можеше да се вярва на сестрите Редмънд, тя никому не беше истинска приятелка, а в дъното на всички нейни постъпки прозираше нещо цинично, злоумишлено и често безотговорно. Що се отнася обаче до Ла Грейндж и личните им отношения, говореше се, че му била напълно предана и вярна. Но въпреки предишния си опит тя се бе вкопчила съвсем непредпазливо за него и се стараше да го накара да се ожени за нея. Изглежда бе стигнала до това решение, защото осъзнаваше, че не е вече толкова млада, че младежките щуротии и веселби отминават, а насреща си има много солидна, дори завидна партия.

Вярно или не, но по-късно научих, че Реджайна направила живота му невъзможен. Освен всичко друго станала ревнива и придирчива. Не му позволявала да излиза през свободното си време, на всяка цена държала да знае къде и с кого е, не му давала да проявява по-голямо внимание и към семейството си, защото смятала, че я пренебрегва. Уж пазеха отношенията си в тайна, а на нея окото не ѝ мигаше да му звъни в къщи, без да се замисли, че може да го постави в неудобно положение, и го разпитваше, надълго и широко, настояваше. Независимо от това той продължаваше да държи на нея и нито веднъж не ѝ даде повод да се усъмни в него. И все пак не се ожени за нея. Чух, че се карали, разделяли се за кратко и пак се помирявали — обичайното редуване на любов, разочарование, сблъсъци и компромиси. Както растенията привличат някои насекоми, а определен вид дървета — светкавицата, така и всеки един от нас — или както твърди един философ, повечето от нас, — привличат към себе си успеха или бедата. Ние носим в себе си съдбата или сами сме собствената си съдба.

По това време обаче в живота на Реджайна се появи един нов тревожен фактор, този път породен от самата нея. Започна да си бие морфин — и то не защото бе измъчена или потисната от неустановените си отношения с Ла Грейндж, а защото по природа си беше бунтарка, от ония наистина луди глави, които просто за удоволствие винаги са склонни да прекрачват границите на приличието и да нарушават условностите. Дотук добре — ясно ми е. Но на нещата може да се погледне и от друга страна. Аз лично не съм убеден, че хората около Реджайна наистина я разбираха. Тя беше твърде особена, твърде дръзка и различна от тях, за да бъде охарактеризирана с лека ръка.

Във всеки случай Реджайна бързо се пристрасти към морфина. Като старша сестра в болница той ѝ беше под ръка в неограничени количества. По-лошото бе, че започнала да се отнася небрежно към работата и облеклото си и да прекарва повечето време в апартамента си, като отначало нареждаше на помощниците си да ѝ звънят по телефона, ако се налага. По същото време, вероятно поради това, че Ла Грейндж отсъствувал почти всяка нощ, тя извикала една от сестрите Редмънд да живее при нея — ето защо Мари Редмънд е източникът на повечето от фактите, за които ще ви разкажа. Именно от Мари зная, че

Реджайна започнала да се държи надменно и властно, едва ли не с хладно пренебрежение към всички служители и подчинени в болницата. Заявявала, че Ла Грейндж е единственият ѝ началник и неговият авторитет е достатъчен, за да направи властта ѝ неограничена. Така или иначе, скоро след като започнала да злоупотребява с морфина, двамата с Ла Грейндж се скарали (след време Мари изказа предположение, че подхванали разговор за брак и той ѝ е отказал), след което Реджайна се заключила в стаята си и потънала в мрачни мисли, не се показвала цял ден, непрестанно поемайки все нови и нови дози морфин. Когато Мари се върнала вечерта, намерила спалнята заключена, но успяла някак да се промъкне през прозореца и какво да види — Реджайна лежала с дрехи на леглото, вече в кома. Лицето и ръцете ѝ били с пепеляв цвят. Мари решила, че Реджайна е прекалила с морфина или може би се е опитала да се самоубие, и незабавно се обадила на Ла Грейндж. Той долетял светкавично с колата си. Веднага преценил състоянието ѝ и поръчал на Мари да свари голяма кана силно кафе, а после с нейна помощ изправили Реджайна на крака. Шестнадесет часа двамата — заедно или поотделно, на смени, разхождали, или по-скоро тътрели Реджайна назад-напред, докато най-сетне у нея се появили слаби признаци на живот. При тези отчаяни усилия Ла Грейндж бил олицетворение на страдащ влюбен. По едно време прегърнал Реджайна, започнал да я зове и да я пита защо го е направила. Уверявал Мари, че всичко било едно недоразумение, че той наистина обича Реджайна и тя го знае, че само да оживее, нещата ще се оправят. Ще ѝ уреди отпуск и заедно ще отидат някъде да си починат. Така и направиха, след като Реджайна се пооправи. Според Мари, Ла Грейндж смятал, че причината за припадъка на Реджайна била единствено прекомерната употреба на наркотик. Общо взето, непосредственият резултат от всичко това бе задълбочаването на любовта им. Но той пак не се ожени за нея.

Порокът, който по-късно така я промени, бе пуснал дълбоки корени в нея. Започнала да поема морфин в дози, губелни за жизнеността и поривите ѝ. Щом се почувствувала унила и пренебрегната, затваряла се в спалнята си и се отдавала на блажената летаргия. В такива моменти не я интересувал нито телефонът, нито звънецът. Изключвала ги или просто не ги чувала и всички, дори Ла Грейндж, си мислели, че тя не е в къщи...

Мари твърдеше, че Ла Грейндж не обръщал внимание на състоянието ѝ — само твърдял, че след опита за самоубийство тя е станала по-раздразнителна. Реджайна се справяла все така съвестно и умело със служебните си задължения, не ѝ липсвало дори желание за развлечения. В действителност минала повече от година, преди Ла Грейндж да долови, че с Реджайна става нещо сериозно. До този момент той изглежда бил заблуден от бурните ѝ пориви на отчаяно веселие и любвеобилност;, прекъсвани от периоди на странно безразличие. Не се досещал, че поведението ѝ е вече повлияно от наркотика. Винаги спретната и горда с външността си, само след година тя започнала да се шляе немарлива из апартамента и дори да се явява в болницата с измачкана престилка. Престанала да се грижи и за прическата си — така изящна преди...

А в настроението ѝ най-неочаквано настъпвали поврати — обхващала я почти налудничава мания за чистота — може би като реакция на предишната ѝ отпуснатост. В такива моменти обаче тя съчетавала страстта към чистене с удоволствието да се обажда по телефона на различни скъпи магазини по Пето авеню и да си поръчва какво ли не. Без да се съобразява кое колко ще струва на нея или на Ла Грейндж, тя задържала много от нещата, плащал ги един от двамата, и скоро куфарите и шкафовете ѝ се оказали претъпкани с красиви, но ненужни вещи, които по-късно раздавала или продавала евтино, дори на безценица. Доколкото му позволявали средствата, Ла Грейндж бил винаги щедър с нея и отначало си мълчал, но веднъж една от покупките му се сторила прекалено екстравагантна и той се осмелил да ѝ поиска обяснение. Отвърнала му, че щом не желае, няма нужда да плаща за нищо. Последвал скандал, Реджайна изчезнала за няколко дни и с това историята приключила.

По-късно обаче, за да избегне неприятните въпроси на Ла Грейндж и тъй като все още ѝ се харчело по този начин, тя започнала да взема пари от болничната каса. Всъщност подправяла общите сборове и прибирала разликата, като разчитала на заплатата и щедростта на Ла Грейндж, за да възстанови липсващите суми в края на месеца. Дълго време успявала, тъй като баланс и финансова ревизия се правели веднъж на тримесечие. Един път помоли дори и мен за краткосрочен заем — върна ми го след десет дни, навярно отново от касата.

Веднъж ѝ се наложило спешно да намери голяма сума. И тъй като Ла Грейндж бил единственият човек, способен да ѝ я даде бързо и лесно, тя се принудила да се обърне към него. Той и този път се възпротивил, и тогава в изблик на гняв тя предизвикателно му заявила, че е взела парите от касата. Ла Грейндж, с неговото чувство за спестовност и финансов ред, бил ужасен и на часа ѝ дал сумата, с горещата молба да сложи край на всичко това. Вбесената Реджайна напуснала работа без каквито и да е обяснения и заминала за Вашингтон. Там се настанила в един хотел и се отдала на любимата си утеха — морфина (била отмъкнала доста от болницата). Няколко дни не се показвала от стаята. Когато най-сетне ѝ омръзнало да стои сама, отишла при една приятелка, с която Ла Грейндж поддържал връзка, тъй като се надявал да чуе нещо за Реджайна. Щом видяла колко мрачна и унила е Реджайна, приятелката ѝ веднага изпратила телеграма на Ла Грейндж и той пристигнал. Не се знае точно какви обещания му дала Реджайна и дали въобще е имало такива, но двамата се върнали заедно в Ню Йорк и с негова помощ тя отново постъпила на работа в болницата.

Според всички обаче тя вече не проявявала голям интерес към работата си, а също и към Ла Грейндж. Оплакала се веднъж на Мари, че той не я разбира, че всички мъже са глупаци, страхливци и какво ли не още. Изглежда животът вече бил изгубил всякакъв смисъл за нея. Нескрито и постоянно изпадала в мрачно настроение и апатия, започнала постепенно да се връща и към предишното безразсъдно прахосничество и дребни злоупотреби. И вместо да се впуска във веселби както преди, сега започнала да си ляга рано и да се излежава до късно. Работата в болницата не я интересувала, вече я гледала през пръсти. Появявала се с дрехи, които говорели за човек, напълно и дори неприятно безразличен към външността си. Сякаш дремела на бюрото — в такъв унес изпадала понякога. Плъзнали слухове, после и оплаквания. И когато накрая един от лекарите настоял да вземат мерки и Ла Грейндж я уволнил, тя отново останала без работа — този път завинаги. След което легнала на легло и заявила, че е болна. Ла Грейндж се опитвал да я накара да признае порока си, за да я изпрати на лечение в санаториум, но тя отричала и отказвала да се лекува. Може би тогава чувството му към нея започнало да изстива. Макар да продължавал всячески да се грижи за нея, вече не го виждали така

често в апартамента. Но както и преди, само при една нейна дума той идвал и я разхождал с кола, водел я на вечеря или театър. След време споделил, че тя, уви, предпочитала да смотае, да безделничи, и той не можел с нищо да ѝ помогне.

Но ето че се случило нещо непредвидено — една среща, която би събудила ревността на всяка жена. Не мога да си спомня къде — в ресторант или театър, но Реджайна видяла Ла Грейндж с друга жена. Както се изяснило после, това била една млада и привлекателна братовчедка, на гости у семейството, но случката била достатъчна, за да предизвика ужасна и неприятна сцена. Реджайна позвънила в дома му и поискала обяснение, и то от сестра му, която се случила на телефона, къде и с кого е брат ѝ. Мис Ла Грейндж никога не била чувала за Реджайна и навярно се изненадала от необуздания ѝ, властен тон. Във всеки случай тя попитала кой се обажда и защо. Последвал отговор: „Обажда се Реджайна С., която има пълното право да знае.“ Сестрата отказала да даде обяснения под предлог, че не познава особата, с която разговаря.

Това довело до още по-неприятни последици. Ла Грейндж в никакъв случай не искал семейството му и по-специално майка му, която дълбоко уважавал, да узнае за тайната му връзка. Майката твърдо вярвала, че когато му дойде времето, той ще се ожени честно и почтено за момиче от своя кръг. Та и евентуалният брак с Реджайна можел да се осъществи единствено по този начин и само тогава би се издигнала тя до неговото положение. Но ето че последната ѝ постъпка представлявала пробив в оградата от престиж, която в случай на брак трябвало да защитава и двамата. Сутринта след инцидента той ѝ се обадил, за да ѝ обясни и да изрази възмущението си, но я заварил в невероятно тежко наркотично опиянение. Тя била изпаднала в полуунес, но когато се посвестила, не показала никакво разкаяние. Напротив, обсипала го с обвинения в безразличие и измама, не вярвала нито на една негова дума. Попитала го защо трябва да се съобразява с мнението на майка си и семейството си. Има ли тя някакво значение за тях? И кога най-после ще се замисли за общественото положение и за състоянието ѝ?...

Хладината, с която Ла Грейндж започнал да се държи с нея от този момент нататък, още повече засилила отчаянието ѝ и ускорила развързката. Той продължавал да плаща всичките ѝ редовни разходи —

наем, храна, дрехи. Колата му била на нейно разположение. Идвал винаги, когато го повикала, но вече не я търсел така често и спонтанно. Не разбирал, или не искал да разбере, как може заради едно любовно разочарование човек да загуби до такава степен власт над себе си и живота си. Може би просто не е могъл да долови дълбочината и разрушителната сила на женската любов. Така или иначе, последието било, че Реджайна все по-често прибегвала до основния си лек срещу празнотата и болката — морфина. Според приятелките ѝ тя откраднала доста голямо количество от болницата и го скрила в някакво скривалище близо до дома си. Когато запасът се изчерпал, тя се опитала да си купи още, но точно тогава се провеждала една от поредните строги акции срещу лекарите и аптекарите, които издавали с лека ръка рецепти за морфин, и било много трудно да се снабдиш с него. Но каквато си беше енергична и решителна — особено в такъв момент, притисната от нуждата — Реджайна веднага започнала да действа. Морфинът я бил лишил от всякакви задръжки и тя била способна на всичко.

Припомнила си, че в манипулационната на болницата, където работела, винаги има голям запас морфин. И един ден се появила издокарана, като обяснила, че се отбива просто ей така, да види старото си работно място, понеже отсъствала от града и отдавна не била наминавала. Ще ѝ позволят ли да пообиколи, нямало нужда да я придружават... Новата старша сестра била чувала нещичко за нея и за, предишната ѝ власт, затова се усмихнала угоднически и извикала една сестра да я разведе. Но когато стигнали до етаж с опиатите, Реджайна помолила придружаващата я сестра да ѝ донесе нещо, и използвайки нейното отсъствие, се втурнала към стаята. Естествено било заключено, но Реджайна още пазела ключа си. Бързо отворила вратата, грабнала от обичайното място банката с болничния запас от морфин, после заключила, върнала се в кабинета при придружителката си и старшата сестра и след малко се сбогувала с тях. По-късно, когато научила от Ла Грейндж как една тайнствена кражба станала причина да се смени бравата на манипулационната, тя се осмелила да разкаже за хитростта си на Мари. Без да подозира нищо, Ла Грейндж също разказал случката на Мари. Той изобщо не се усъмнявал в Реджайна, докато един ден тя насмешливо му припомнила за кражбата и му разкрила колко лесно било да измами и него, и всички останали.

Макар злосторна и опасна, дори заслужаваща арест, тази постъпка е нищо в сравнение с последвалите машинации. Една от тях пряко засяга самия Ла Грейндж. Както всички лекари, и той винаги носел във вътрешния джоб на самото си кутия с упоителни средства и спринцовка. Но за Реджайна не било никак лесно да я измъкне. Тъй като била учила химия, тя знаела, че стрихнинът и морфинът много си приличат и разликата можела да се забележи само при изключително внимателно вглеждане. Когато се нуждаела от морфин, тя карала Ла Грейндж да си свали самото, а после да ѝ донесе нещо от кухнята. След излизането му вече било съвсем просто да измъкне от кутията шишенцето, а от шишенцето — поне няколко дози морфин. На тяхно място слагала стрихнинови дози и така прикривала кражбата. Изобщо не я интересувало, че размяната застрашава нечий живот. Живот! Глупости! А нейният собствен живот? Някой да се е загрижил за нея? Когато пък се случело да присъствува и трети човек и било невъзможно да действа по този начин, Реджайна подканвала Ла Грейндж да покаже на госта как се успокояват болките на пациентите. Щом изваждал кутията, тя докопвала шишенцето, за да види непросветеният колко много разбира от тези неща, а оттук нататък не представлявало трудност да махне тапата и да разсипе незабелязано две-три, че и четири дози, които по-късно прибирала. Защо да ви разказвам повече — мисля, че и тези случаи са достатъчни.

През втората година Реджайна извършила десетки подобни злосторства, но тъй като Ла Грейндж бил на разположение все по-рядко, наложило се да търси и други начини. Сега си спомням за един от тях, свързан с бивша пациентка от болницата — момичето се лекувало от навика, на който самата Реджайна бе станала жертва. Подозирайки, че тя не е излекувана окончателно, Реджайна я издирила. По-късно се изясни, че от самото начало намеренията ѝ били да се съюзи с момичето и двете заедно да се добират до средствата за душевна гибел. Момичето било съгласно, дори търсело точно такова съдружие. Двете си изработили план за действие. Момичето ще легне, ще се преструва на тежко болна, ще повика лекар, а Реджайна ще бъде представена като правоспособна медицинска сестра, наета от пациентката.

Лекарят дошъл, болната заявила, че има остра криза от камъни в жлъчката. Стенела с всичка сила, симулирала усърдно остри болки и

сестрата съвсем естествено предложила да ѝ бият успокоителна инжекция. Но когато лекарят се отправил към кухничката, за да стерилизира иглата и да приготви опиата, Реджайна избързала, съгласно плана, и с предразполагаща усмивка възкликнала простодушно, с напевен южняшки акцент:

— Ау, неее, докторе, не, не може-е-е! Кухнята е в пълен безпорядък. За нищо на света няма да ви позволя да я ви-и-ди-ите. Нека ида а-аз, нали затова съм сестра, мога да свърша тази работа вместо ва-а-с...

Обезоръжен от усмивката и невинния тон, лекарят се върнал при пациентката, чието състояние ставало критично. В това време Реджайна изсипала съдържанието на шишенцето, заменила го със стрихнин, направили инжекцията на пациентката и лекарят си заминал.

Този случай бил само прелюд към цяла серия от измами. Например двете си спомнили за една сестра с богати пациенти-наркомани. Решили, че тя със сигурност има морфин, и започнали да действат. Посещението им било под формата на светска визита и скоро трите се разбърбили и се отдали на спомени. В разгара на приказките по-инициативната Реджайна се извинила, като казала, че трябва да пооправи прическата си. Домакинята я придружила до спалнята, а съучастничката ѝ подновила прекъснатия разговор. Щом вратата се затворила, Реджайна веднага се заела да пребърква всички дрехи, кутии и кутийчета, чанти и чекмеджета, претърсила дори съседната баня. Както разбрала Мари — от самата Реджайна и от някои нейни приятели — тя дори разпуснала косата си и грабнала една четка, за заблуда на домакинята. Претърсването останало безрезултатно и тъй като се забавила твърде дълго, домакинята се отправила към стаята, за да попита гостенката си дали не се нуждае от нещо. Но телефонът иззвънял и тя се върнала да го вдигне. Тогава съучастничката побързала да предупреди Реджайна за надвисналата опасност и, както ми предадоха, помежду им се провел следният разговор:

— Моля ти се, идвай вече! Не мога да измисля за какво да говоря! Ще влезе всеки момент! Беше се запътила, но телефонът иззвъня...

— Ох! — въздъхнала печално Реджайна. — Навсякъде търсих, нищо не намерих. Но... но... — очите ѝ блеснали, — не съм

погледнала ето там! — и тя се спуснала отчаяно към един непроверен шкаф за обувки под вградения гардероб. Този път се изправила победоносно с пълно шишенце морфин в ръка. После се упътила към огледалото и започнала многословно и на висок глас да обяснява колко ѝ е трудно напоследък с тази коса. Подир малко се върнала в другата стая и словоохотливо благодарила за оказаното внимание, изразявайки възхищението си от изключително уютния апартамент. След няколко минути двете гостенки се сбогували сърдечно с домакинята.

Но това не е още нищо. Реджайна срещнала веднъж Мери К. — сестра, с която се знаели от Вашингтон, но която вече живеела в Ню Йорк. Мери наивно приела поканата да ѝ гостува. Реджайна веднага ѝ заговорила за несъществуващата си практика, за многобройните си болни и най-вече за безплатните пациенти — ранени бивши войници (Европейската война тогава беше в разгара си), на които отдавала едва ли не цялото си време. Тъй като Мери се познавала с, една от сестрите Редмънд, Реджайна се възползувала от това за по-нататъшните си планове — развълнувано ѝ разказала за ужасното нещастие, сполетяло техния брат. Върнал се бил от войната, ранен в лицето и стомаха. Последвало частично ослепяване и рак в стомаха — неизлечими заболявания. Единственото средство да се облекчат нетърпимите, постоянни болки на този изтерзан, измъчен и осакатен човек бил морфинът. Според Реджайна краят бил въпрос на месеци. Сестрите му се грижели всеотдайно за него, но наркотикът се намирал вече трудно, струвал доста, а тъй като той се нуждаел от три-четири инжекции дневно, това се превръщало в непоносимо бреме за тях. Тя им доставила немалко, но ѝ било трудно да намери повече. Може би тя, Мери, е в състояние да им помогне... Би ли искала и ще може ли? Ех, да можеше!

Като разумно и добросъвестно момиче Мери съвсем не била склонна към нарушаване на закона и професионалната етика. Затова вежливо и уклончиво изразила съмнение във възможността си да помогне.

— Но, моля те — настоявала нейната така изневиделица срещната приятелка. — Опитай да му намериш малко морфин, а? Зная, че е противозаконно, но в подобни случаи...

Историята изглеждала доста правдоподобна и все пак Мери възразила, че не може и да си помисли за такова пренебрегване на

професионалната етика, но накрая променила становището си и се съгласила да достави няколко дози, поне за една седмица. Реджайна се страхувала да не би да се отметне и за по-сигурно я придружила до квартирата ѝ.

След като и този морфин свършил, възникнал въпросът — ами сега накъде? Реджайна вече действала сама, безскрупулната ѝ дързост уплашила нейната съучастничка. Тя никога не пропускала възможен източник независимо от опасността да бъде арестувана. Скоро след това, една нощ, когато потребността от морфин станала непоносима, Реджайна отново потърсила Мери К. и започнала да развива продължението на онази история. Отначало, разбира се, се разпростряла в благодарствено встъпление за доброто, сторено от Мери. Макар, естествено, да нямало подобрене, пациентът страдал по-малко, а сестра му си спестила страхотните разходи — вече нямало нужда да вика три-четири пъти дневно лекар, защото тя, Реджайна, я научила да слага инжекции. Но морфинът свършил и на всяка цена трябвало да се намери още. Казала ѝ, че току-що се връща от Редмъндови — дала им всичкия морфин, който имала, но той щял да стигне само за през деня. Не би ли могла благодетелката да спаси положението още веднъж? И да прояви малко милосърдие?...

Този път, макар и изпълнена с безкрайно състрадание, Мери се показала практична. Тя не отказала да помогне, но настояла да види пациента. Било твърде неетично, заявила тя, да даваш наркотици на пациент, чието състояние не ти е известно. Та дали ще е възможно да посети Мери и брат ѝ. Конспираторката се смутила за миг, но после веднага отговорила:

— О, разбира се! Само че забравих да ти кажа, утре сутринта Мери заминава с брат си за няколко дни в провинцията. Едни мои приятели ще ги откарат с колата си. А тази вечер той е много зле. Не мисля, че е уместно да го безпокоим.

— Тогава да намина сутринта преди заминаването — настоявала Мери. — В колко тръгват?

— Може и така да стане. Тръгват в девет..., а казах ли ти къде живеят сега? — и тя издиктувала един адрес, възможно най-отдалечен от квартала на Мери.

Мери се размислила и се отказала — пък и виждала, че с настояването си се показва недоверчива. Тя неохотно отпуснала

морфин за една седмица, а Реджайна, почувствувала, че е събудила подозрение, повече не я потърсила. Едва година по-късно, когато Мери срещнала Мари Редмънд на улицата, истината излязла наяве.

Скоро последвало ново провинение спрямо моралните убеждения на Ла Грейндж. Чух за него от Мари — няколко седмици след стореното Реджайна споделила с нея всичко. Мари ми каза, че през цялото време отношенията между двамата не били съвсем прекъснати. Той продължавал да бъде нейният отзивчив, най-верен приятел — все така сърдечен, търпелив и услужлив. Виждали се от време на време, но, разбира се, той нямал никаква представа за новите ѝ, вече съвсем отчаяни, престъпни прояви. Без негово знание тя продължавала да краде от шишенцето му морфин и да го заменя със стрихнин. Но веднъж се случило така, че въпреки находчивостта и хитростта си Реджайна останала без опият цели 72 часа. Ла Грейндж бил единствената ѝ надежда. Трябвало да го подмами на всяка цена, за да му задигне шишенцето. Подтиквана от ужасната си потребност, тя му позвънила късно след полунощ. Не може ли да дойде при нея? Толкова е зле... Нервите, от които така страдала напоследък, направо я влудявали. Трябвало да вземе нещо успокоително — например доза морфин, за да се справи.

— Но, Реджайна — отговорил с укор той, — ти знаеш, че такова нещо няма да ти дам. Ще ти изпратя малко хлорал или нещо приспивателно.

— Не, не, не! — почти изкрещяла тя. Ако не вземел бързи мерки, щяла да предприеме нещо отчаяно, да се самоубие, за да се свърши най-сетне с тези мъки...

След тези думи, според разказа на Мари, той потеглил веднага. Заварил я в наистина окаяно състояние — сновяла напред-назад, кършела ръце и се молела да облекчат мъките ѝ. Щом се убедил, че тя наистина се нуждае от морфин, Ла Грейндж извадил кутията със спринцовката и започнал да стерилизира иглата на един спиртник. Реджайна изведнъж се сепнала, сякаш случайно си припомнила нещо, спряла да снове из стаята и извикала:

— О, недей, недей! Чакай, Уолтър! Това... Това не е морфин. Забравих да ти кажа.

— Как така не е морфин? — учудил се той.

— Не е — повторила тя — това е стрихнин.

Той замълчал объркан, а след малко, сякаш се досетил за нещо, я попитал:

— Защо мислиш, че е стрихнин?

Защото един ден тук, не много отдавна, когато те изпратих до магазина да ми купиш нещо, аз извадих кутията ти ей така, да я поразгледам, и както си я въртях в ръцете, разсипах всичките дози в мивката. Помислих си, че може да се разсърдиш, и сложих на мястото им стрихнинови. Помислих си, че може да се разсърдиш...

— Така значи! — отвърнал той и седнал на стола. — Разбирам. А ти... ти не си ли употребила случайно този морфин?

— Не, разбира се, че не съм. Как можеш да си помислиш такова нещо? Изобщо не съм го пипнала!

Ла Грейндж седял и мълчал. Ето от това признание той толкова дълго време се страхувал. Подобна постъпка означавала пълна липса на професионална етика, също нечестност и нравствена деградация — все неща, неппростими в неговите очи. Почувствувал се отвлечен и оттам насетне направил всичко възможно, за да се откъсне от тази пропаднала жена. И само поради състоянието ѝ онази вечер той ѝ инжектирал морфин, като в същото време заявил, че това е за последен път. Ако е станала непоправима наркоманка (макар тя да продължавала да отрича), трябвало или да се подложи на лечение, или да си потърси други, доставчици.

И така, той скъсал с Реджайна, но тя — макар да съзнавала, че всичко се свежда до неоснователни и напразни претенции — продължавала да се държи за него. Навярно под влияние на наркотика заявила на една от сестрите Редмънд, че го мрази и че хубавичко ще го нареди заради отношението му към нея. Не му ли била дала всичката си обич и преданост — и какво получила в замяна? Според Мари дори скроила план: за жестоко отмъщение. Ще го принуди да я откара на някое уединено място в гората или парка и там ще се застреля пред него със собствения му пистолет, който държал в колата. Да видим тогава какви обяснения щял да даде! Застреляна без свидетели, с неговото оръжие, единствената възможна свидетелка — превърната в бездиханен труп: нямало как да не отиде на електрическия стол! Другият вариант бил да се застреля пред прага на майчиния му дом, като предварително остави писмо с обяснение защо го е направила. Все химери, породени от наркотичното опиянение.

По онова време немалко жени с разстроен, а някои и с не дотам разстроен личен живот видяха във войната и Европа средства, които ще им помогнат да се възстановят и възродят както душевно, така и материално, и изобщо да преобразят съществуването си. Стотици се впуснаха в тази авантюра, защо не и Реджайна? Освен това обществото проявяваше голям интерес, трогателно съчувствие и щедрост към всички, заминаващи за фронта. Доловила всичко това, без да губи време, Реджайна решила да се възползува от случая. Отишла при един стар аптекар, от когото като старша сестра в болницата често купувала лекарства, и му обяснила, че заминава за Франция като военна сестра. Изпълнявала патриотичния си дълг! Но за съжаление нямала никакви средства. Аптекарят я познавал като солидна стара клиентка и, отзовавайки се на призива на отечеството, щедро заявил, че на нейно разположение е всичко, от което се нуждае, и то безплатно. Та той просто е длъжен да направи това за родината, щом момичета като Реджайна заминават да се грижат за ранените! Окуражена от думите му, тя веднага се впуснала да подбира медикаментите, които уж щели да ѝ трябват (всъщност правителството ги доставяше в достатъчни количества за фронта). По едно време внезапно спряла и пристъпила към основната цел на посещенията си.

— Ах, да, доктор Кей, тъкмо се сетих. Нямам никакви успокоителни средства, а чух, че там е почти невъзможно да се намерят. Няма да е зле да взема малко. Ще можете ли... а-а-а... да ми дадете... — и тя изброила четири-пет опииата, добавяйки: — А също и малко морфин? Казват, че там се чувствал голям недостиг от него...

Мистър Кей се посмутил. Напоследък често го посещавали градски, щатски и държавни инспектори. Борбата с наркоманията била в разгара си. Извинил се и отказал да ѝ ги даде без рецепта. Реджайна начаса приела оскърбен, вид — та той знаел, че тя е дипломирана сестра и съвсем доскоро — старша на болницата! Явно, че той нищо не бил разбрал — нито за нея, нито за целите или мотивите ѝ — и тя се запътила към вратата. Сломен от тази тактика, аптекарят се разколебал, извинил ѝ се и ѝ дал тридесет опаковки, но в замяна я помолил да пази пълна тайна. С тази неочаквана придобивка Реджайна се успокоила за седмица-две.

Все пак наскоро след това тя наистина заминала за Франция и останала там около седем месеца. Дали е работила като медицинска

сестра или е била на редовна служба — не се знае. През това време заплатата ѝ трябвало да се изплаща на нечие име. И понеже не вярвала — поне така каза Мари — че ще се върне жива, тя великодушно наредила тридесетте ѝ долара месечно да получава Мари, като единствения човек, показал се добър към нея. Реджайна не поддържаше никакви връзки със семейството си и Мари действително бе останала единствената ѝ приятелка. Цели седем месеца Мари не чула нищо за нея, докато един ден Реджайна внезапно се появила — или по-точно ѝ писала от един третокласен хотел в Ню Йорк, където лежала болна. Мари ѝ занесла чековете и от думите ѝ разбрах, че Реджайна живеела в крайно мизерна стая, по цял ден не вдигала пердетата и се шляела по мръсен кафяв пуловер и нощница. Нищо не било останало от предишната ѝ хубост, а безразличието към самата нея още повече я загрозявало. По пода и леглото се търкаляли угарки, пепел и изгорели кибритени клечки. На масата лежало тесте омазнени карти, с които си редяла пасианс.

Споделила с Мари, че звъняла на Ла Грейндж, но той дошъл един-единствен път, дал ѝ малко пари и не искал да знае повече за нея. Убеждавал я да лекува порока си и да се заеме сериозно с работа, но тя отказала, защото „животът вече нямал никакъв смисъл“. Между другото, сметката ѝ в хотела доста нараснала, но тя отказала да я плати с парите, получени от Мари. Хотелът не се нуждаел от тях така, както се нуждаела тя. Все още носела униформа и се възползвала от факта, че хората, неозовали се на фронта, продължавали да проявяват покъртително съчувствие към завръщащите се оттам. Затова и не я притеснявали за сметката. Докато един божи ден тя оставила куфара си в хотела и се измъкнала, без да плати.

Мари добави:

— Разбрах, че е отишла вече твърде далеч и че не съм в състояние да ѝ помогна. Самата аз нямах нищо, а видът ѝ ме изпълваше с мъка и направо ме плашеше. Имах чувството, че някак може да ме зарази с нападналите я вируси на равнодушието и разрухата. Ето защо започнах да я избягвам. Страхът ме държеше настрана от нея. И все пак не можех да не се възхищавам на някои от бившите ѝ „сполуки“.

Но историята не свършва дотук. Скоро отново чухме за Реджайна — вестта дойде от далечен квартал и бе доста драматична.

Реджайна се преместила да живее при една стара позната с леко поведение, която държала под наем малък апартамент в един от онези вертепи, близо до негърския квартал, в горната част на Манхатън. Тук останала няколко месеца, като в стаята си имала само куфар, дюшек и едно сандъче, което ѝ служело за шкаф. Още пазела сестринската униформа и касинката — нали ѝ помагали, за да си намира морфин. Всичките ѝ останали вещи, оставени на съхранение при заминаването за чужбина, били продадени или конфискувани заради неплатени данъци. Но въпреки всичко тя не можела или не желала да работи и сякаш била доволна, че Ла Грейндж я бил оставил на мира.

В тази стая, където лежала по цял ден зад спуснатите завеси, тя замислила нова хитрост: ще се облече в униформата и с чанта в ръка ще отиде в някоя болница, където знае по име лекарите или сестрите. В кабинета на старшата сестра ще заяви, че е наета като частна сестра за един пациент, доктор Едикойси я довел или изпратил, и сега очаквала лекаря и пациента. Дали не може да ги почака в кабинета? В съседство с него обикновено се намирала аптеката с наркотиците. Никой нямало да се усъмни в нея — щяла да се държи спокойно и уверено, старшата и сестрите ще влизат и излизат, без да ѝ обръщат внимание. А тя ще чака мига, когато няма да има никой наоколо — тогава ще влезе в аптеката (ако се случи да не е заключена) и ще задигне всичкия морфин. А на първия влязъл в стаята ще каже, че е решила да дочака лекаря на входа. След което, естествено, ще изчезне.

Но веднъж, в разгара на операцията, на една сестра ѝ направило впечатление, че от аптеката излиза непознато лице. Задържали Реджайна, преди да успее да се измъкне, разпитали я и след това я претърсили. Според вестниците, тя започнала възмутено да отрича, че е откраднала морфин, но когато при обиска намерили голямо количество в нея и я задържали, изведнъж млъкнала и не дала повече никакви обяснения. Разбира се, при задържането я уведомили, че ако за нея не гарантират няколко приятели, ще я предадат на полицията. Тя излъгала за името и адреса си, и за да печели време, изпратила телеграми на няколко фиктивни лица в други градове. В очакване на отговор и настанили в стая на втория етаж, с изглед към каменно дворче, а една сестра я пазела. Тук Реджайна останала от десет сутринта до късно вечерта. На телеграмите ѝ, естествено, никой не отговорил. Надвечер се престорила, че ѝ прималява от глад и помолила

да ѝ донесат нещо за ядене. Сестрата, която я надзиравала, се смилила, излязла в коридора да извика друга сестра да я смени или да донесе храна, а когато се върнала, заварила Реджайна да прекрачва перваза на прозореца. Бегълката смятала да прескочи оградата на дворчето и да офейка през открития паркинг на болницата, десетина фута по-надолу. И сигурно щяла да изпълни намерението си, но полата ѝ се закачила за една кука под прозореца. Реджайна паднала, счупила двете си китки, получила и други контузии. Полицията била уведомена и докато се възстанови и има възможност да се яви пред съда, тя била затворена в изолационното отделение на болницата.

Междувременно вестниците разгласили случая, отпечатали снимката ѝ и макар името ѝ да било фалшиво, Мари, Ла Грейндж и други нейни познати разбрали за кого става дума. Развълнуван от сполетялата я беда, Ла Грейндж проучил нещата и се опитал да издействува освобождаването ѝ. Същевременно една благородна дама-филантропка, собственичка на дом за безпътни момичета в Ийст Сайд, взела съдебно разрешение и преместила Реджайна в добродетелното си заведение. Ла Грейндж я посетил, счупил и наново навестил неправилно зарасналите ѝ китки. По-късно уредил да я изпишат като излекувана, и след като ѝ дал гаранция заедно с дамата-филантропка, делото било прекратено. Разправят, че известно време след това Ла Грейндж я поддържал материално. Но тъй като отношението ѝ към живота било съвсем безразлично, пагубната страст към морфина отново я обзела и тя изчезнала. Появила се само още два пъти.

Мари Редмънд ми разказа за единия случай. Реджайна ѝ отишла на гости и казала, че живее в сутеренна стая в един от най-бедните квартали на града. Била измършавяла, защото била болна, но скоро започвала работа, Вече не взимала опиати, дори си намерила място като частна сестра в Ню Хейвън — неин познат или някаква агенция, която знаела за професионалните ѝ качества, я препоръчали на тамошен пациент, само че тя нямала пари за път. Та би ли могла Мари да ѝ даде назаем. На гарата щели да я посрещнат с аванс. Мари ѝ дали пари за билет, чанта, рокля и шапка — тези, които носела Реджайна, били ужасно опърпани. И въпреки всички преживелици и жалкото си минало тя застанала пред огледалото в новите премени, изпъчила се и се завъртяла, за да види как изглежда. Дори заявила: „И все пак още ме бива!“

Мари била удивена — та Реджайна била свикнала на такива вечерни тоалети и атлазени обувки! Тя винаги бе показвала, че съзнава привлекателността си, а дрехите, с които се оглеждала, били пълна безвкусица, захвърлени парцали, от които Мари се срамувала, но просто нямала никакви други.

След четири дни Реджайна отново се появила и разказала друга история. Отишла до Ню Хейвън, но когато пристигнала, никой не я чакал и тъй като не знаела името на пациента си, а настъпила нощта и тя нямала пари за връщане, се зачудила какво да прави. Но ето че отново пламнали старият ѝ дух и изобретателност! Отишла в хотел, изкъпала се, поръчала си вечеря в стаята и след като се наспала добре, поискала закуска. За всичко разписала чекове. След закуската, вече добре отпочинала и с възстановени сили, тя излязла да се поразходи с надеждата, че ще ѝ дойде спасителна идея. Тутакси се появил един джентълмен от онези, които ценят интелегентните и изтънчени жени, и тя му разкрила проблемите си. Той веднага ѝ дал пари за сметката в хотела, билета до Ню Йорк, а и една сума, с която да преживее известно време. И забележете, като доказателство Реджайна върнала заема и чантата на Мари. След няколко седмици отново се появила, за да ѝ каже, че помолила за помощ новия си приятел и той ѝ изпратил — вярвате или не — двеста долара! Истина, неистина, външният ѝ вид бил значително подобрен. Това бил последният път, когато Мари я видяла.

След този случай веднъж чула следната странна история за нея: макар Реджайна ѝ всичко, свързано с нея, да изчезнало от живота му, Ла Грейндж запазил приятелските си отношения със сестрите Редмънд. Един ден се обадил или срещнал случайно едната от тях и ѝ разказал за едно момиче, което преди известно време се нуждаело от незабавна операция, но нямало никакви средства. И не друг, а самата Реджайна го помолила за вниманието и великодушието му. В името на миналото Ла Грейндж ѝ обещал да оперира момичето и уредил да го приемат в болница. Какво било изумлението му, когато отишъл в болницата и заварил в стаята на момичето Реджайна — била в безупречна униформа и пациентката била под неин патронаж — или поне така заявила на старшата. Освен това, поради своенравие или безхарактерност, Реджайна се държала така, сякаш старите любовни отношения между нея и Ла Грейндж продължавали. Той бил нейният

Уоли и тя не спирала да го назовава така и да го гледа влюбено и сияещо. Какво можел да стори? Или трябвало да я изтърпи и колкото може по-внимателно да се измъкне, или да я изгони от болницата, но тогава имало вероятност от сцена и неприятни усложнения. Предпочел да я подлъже — шегувал се и отговарял уклончиво, но предупредил пациентката и сестрата на отделението да бъдат нащрек. Най-сетне тя била отстранена от болницата под предлог, че Ла Грейндж заминава и че със случая ще се заеме друг лекар, който държи на своя сестра. Преди да се разделят, Ла Грейндж отново ѝ дал пари и повече не я видял.

Това, доколкото знам, е краят на историята. Остават само следващите редове, които след около две години получих от Мари като отговор на моя интерес.

„Не, през това време не съм чула нищо за Реджайна и не мисля някой друг да е чул. Може да е възстановила здравето и равновесието си и да се е възвърнала към някаква форма на нормален живот, но се съмнявам. Тя бе отишла твърде далеч. Една обща позната, медицинска сестра, ми каза, че преди няколко месеца намерили на улицата жена, отговаряща по описание на Реджайна — била в безсъзнание и я закарали в болницата Белвю. Когато дошла на себе си, се оказала невменяема и била преместена в Сентръл Айелин — струва ми се, в приюта за душевноболни, където умряла в усмирителна риза. Писах там, но ми отговориха, че при тях не са докарвали, нито пък е умирали такава жена. Доктор Ла Грейндж ми каза, че също проверил списъците в Белвю и в Сентръл Айелин, но нямало никакви сведения Реджайна да е била там. Искаше му се да вярва, че е жива, инак може би щеше да изпитва угризения... Все пак бог е свидетел, че той направи всичко за нея — много повече, от колкото би направил който и да е друг мъж.

В добавка ще кажа, че една моя позната съвсем наскоро видяла — или така ѝ се сторило — Реджайна на улицата: имала вид на заможна и щастлива жена. Но на мен не ми се вярва. Преди няколко месеца една друга сестра спомена, че получила писмо от нея от Денвър, но все още никой не е видял писмото. На трета пък ѝ се сторило, че я зърнала във Вашингтон и изглеждала много добре. Но откакто дойде при мен последния път, преди две години, аз не съм я чула, нито лък видяла. А смятам, че ако беше жива и благоденстваща, едва ли щеше да се крие от познатите си. Ако пък е

жива и бедна, то сигурно щеше да поиска помощ от мен или от някой друг. Към края аз бях едва ли не единствената, към която Реджайна чувствуваше, че може да се обърне, без да се страхува от упреци. Но вече нямам ни вест, ни кост от нея. Според мен тя е мъртва.“

Може би Мари бе права. Лично аз оценявах Реджайна като умна, но неуравновесена жена със странно отношение към любовта. Тя изглежда смяташе, че ако не може да подчини живота на собствените си предпочитания, то няма никакъв смисъл да се живее или поне не си заслужава да работиш, за да преживяваш. Където и да е тя, нека се надяваме, че следващият ѝ ход ще е по-удачен.

А що се отнася до Ла Грейндж — живее заедно с брат си, все така неженен. Майка му почина, а сестра му се омъжи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.